

Arrest

nr. 249 399 van 18 februari 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 17 augustus 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 augustus 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 december 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 15 december 2020.

Gelet op de beschikking van 18 januari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 februari 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van advocaat M. KIWAKANA die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld "niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)", waarbij zijn huidig vijfde verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig vierde volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Verzoeker verklaarde dat zijn stiefvader in 2003 zou zijn ontvoerd samen met enkele belangrijke mensen die hij diende te vervoeren in opdracht voor het leger. Sindsdien is hij vermist. Met zijn biologische vader heeft verzoeker geen contact. Verzoekers oom B. zou als kantoordirecteur voor J. A. S. hebben gewerkt. Hij zou in oktober 2012 door middel van een sollicitatie als bewakingsagent bij de overheid zijn aangesteld. Kort daarna kon verzoeker aan de slag als één van de bewakers van J. A. S. Op 18 mei 2014 zouden verzoekers moeder en broer omgekomen zijn bij een aanval op hun huis door A. a. A. H. Verzoeker zou op dat ogenblik op het werk zijn geweest, zijn zus op school. Een maand voor de moord op verzoekers moeder en broer zou verzoeker een dreigtelefoon hebben gekregen van A. waarin van hem werd geëist dat hij zou stoppen met zijn werk als bewaker, een eis waaraan hij geen gehoor had gegeven. Na de dood van zijn moeder en zijn broer zou verzoeker gedurende een jaar zijn ondergedoken bij verschillende verwanten in Bagdad. Zijn zus Z. trok in bij zijn oom B. Op 22 mei 2015 besliste verzoeker uiteindelijk Irak te verlaten. Via de luchthaven van Bagdad vertrok hij met zijn eigen paspoort naar Turkije. Van daaruit reisde hij via een onbekende reisroute verder naar België waar hij op 14 juni 2015 is aangekomen. De volgende dag diende verzoeker een eerste verzoek om internationale bescherming in. Ter staving van zijn verzoek legde hij volgende originele documenten neer: de overlijdensakte van zijn moeder en zijn broer, zijn rijbewijs, zijn kieskaart, een legerkaart, een kaart van lijfwacht, een brief opgesteld door zijn werkgever, zijn nationaliteitsbewijs en zijn identiteitskaart. Verzoeker legde ook volgende kopieën voor: de woonkaart van zijn moeder, een aanstellingsbrief, de identiteitskaart en het nationaliteitsbewijs van zijn zus en een voedselrantsoenkaart. Op 28 april 2017 neemt het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat verzoekers beweerde problemen met de militie A. a. A. H. ongeloofwaardig werden geacht. Op 5 juli 2018 weigerde de Raad verzoeker bij arrest met nummer 206 582 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Verzoeker diende op 9 augustus 2018 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Hij herhaalde hierbij de problemen die hij tijdens zijn eerste verzoek uiteenzette en stelde niet naar Irak te kunnen terugkeren uit vrees voor de mensen die zijn familie vermoord hadden. Op 10 juni 2018 werd E., een collega van verzoeker die bij de politie zou werken, onder vuur genomen door voor hem onbekende militieleden. Verder verklaarde verzoeker dat een andere oud-collega in Oostenrijk werd erkend als vluchteling. Hij haalde eveneens aan dat hij de tolk tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal niet goed verstond. Ter staving van zijn tweede verzoek legde verzoeker een politieverlag en een enveloppe neer. Op 13 september 2018 besloot het Commissariaat-generaal het tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren. Het bij de Raad ingediende beroep werd op 20 maart 2019 verworpen bij arrest met nummer 218 535.

Op 26 september 2019 diende verzoeker een derde verzoek om internationale bescherming in. Ter staving van dat verzoek haalde hij aan dat hij in Irak geen 5% veiligheidsgarantie had en hij in Irak enkel zijn kleine zus had. Voorts stelde verzoeker dat er betogingen waren in Irak en onschuldige mensen tijdens deze betogingen gedood werden. Ter staving van dit derde verzoek legde verzoeker enkele videofragmenten neer van hoe mensen gedood werden tijdens de betogingen in Irak. Op 20 november 2019 besloot het Commissariaat-generaal verzoekers derde verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren. Hij ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Verzoeker diende op 17 december 2019 een vierde verzoek om internationale bescherming in. Ter staving van dat verzoek haalde hij aan dat op 25 december 2019 een moordpoging werd gepleegd op zijn oom B. Zijn huis werd hierbij beschoten. Verzoeker bracht dit in verband met zijn eerdere motieven, namelijk dat zij werkten voor J. A. S., die door militieleden als een opposant van het Iraakse regime wordt gezien. Bovendien verwees verzoeker wederom naar de demonstraties die in Irak plaatsvinden en de situatie nog onstabielier maakten. Ter staving van zijn vierde verzoek legde hij kopieën voor van foto's van J. A. S. bij verschillende gelegenheden, een klacht en een usb-stick met bewakingsbeelden, en foto's in verband met de beschieting op het huis van zijn oom B. Op 29 januari 2020 besloot het Commissariaat-generaal verzoekers vierde verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren. Hij ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Verzoeker diende op 27 april 2020 een vijfde verzoek om internationale bescherming in. Ter staving van zijn huidige verzoek herhaalt hij dat hij bij terugkeer vermoord zal worden. Verzoeker heeft geen familieleden meer in Irak. Ze zouden allen zijn gevlucht omwille van de aan verzoeker gelinkte problemen. Verzoeker beweert zijn eerdere weigeringsbeslissing nu voor de eerste keer echt gelezen te hebben en hierdoor tot het besef te zijn gekomen dat hij bijkomende documenten diende voor te leggen ter staving van zijn relaas. Bovendien haalt hij aan dat een ver familielid van hem in Irak aan corona zou zijn gestorven. Ter staving van zijn vijfde verzoek legt hij kopieën voor van Turkse verblijfsvergunningen van zijn familieleden, een huurcontract van zijn familieleden in Turkije, de identiteitskaart, woonstkaart en werkbades van zijn oom B., foto's van zijn oom en hem met J. A. S. en documenten in verband met zijn werkzaamheden als lijfwacht.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op gemotiveerde en pertinente wijze tot de conclusie komt dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale

bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker in gebreke blijft. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het summier herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het formuleren van algemene beweringen en kritiek op de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter de gedane bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

4.1. Verzoeker somt, na een algemene uiteenzetting te hebben gegeven, de – wat hij benoemt als aanvullende – documenten op die hij heeft overgemaakt en betoogt dat hij met deze aanvullende documenten en bijhorende verklaringen duidelijk maakt dat hij vreest voor zijn leven bij een terugkeer naar Irak omwille van de werkzaamheden die hij heeft verricht voor J.A.S. Hij meent hiermee tegemoet te komen aan de eerdere vaststellingen dat onvoldoende zou zijn aangetoond dat hij werkzaamheden zou hebben verricht voor J. waardoor tevens werd vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan de hieruit voortvloeiende problemen.

Zoals ook wordt beklemtoond in de bestreden beslissing, wijst de Raad er vooreerst op dat verzoekers eerdere verzoeken werden afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Betreffende de tegemoetkoming aan de eerdere vaststellingen waaromtrent verzoeker betoogt voert, beklemtoont de Raad dat aangezien de eerdere beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, deze echter als vaststaand moeten worden beschouwd. In de mate dat verzoekers middelen betrekking hebben op de beslissingen genomen in het kader van zijn vorige verzoeken om internationale bescherming, zijn deze dan ook onontvankelijk. Er staan geen beroepsmogelijkheden tegen die eerdere beslissingen van de commissaris-generaal meer open. Verzoeker kan onderhavig beroep dan ook niet aanwenden als vorm van beroep tegen de beslissingen in het kader van zijn vorige verzoeken om internationale bescherming, die definitief zijn geworden. Zoals de commissaris-generaal op pertinente wijze aangeeft, wijst de Raad er ook op dat het aanhalen van louter bijkomende verklaringen die volledig in het verlengde liggen hiervan, zoals verzoeker doet in casu, hier niets aan wijzigt en niet van dien aard zijn om afbreuk te doen aan de gedane vaststellingen. De commissaris-generaal dient bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens na te gaan of de aangevoerde gegevens “nieuw” zijn in de zin dat zij “de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt”, m.a.w. of ze van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerder verzoek om internationale bescherming. De Raad wijst erop dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoeker spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal in tegenstelling tot hetgeen verzoeker tracht voor te houden wel degelijk een onderzoek gevoerd heeft naar de door verzoeker bijgebrachte elementen en documenten, en op gedetailleerde wijze heeft uiteengezet om welke redenen deze niet worden aanvaard.

De commissaris-generaal motiveert op goede gronden: “Met betrekking tot de nieuwe stukken die u aanbrengt dient te worden opgemerkt dat deze bovenstaande appreciatie niet in positieve zin kunnen ombuigen. De Turkse verblijfsvergunningen van uw familieleden en het huurcontract van uw familieleden in Turkije vormen enkel een indicatie voor het feit dat zij zich in Turkije zouden bevinden. Ze tonen echter allerminst aan dat de door u beweerde vervolgingsfeiten werkelijk zouden hebben plaatsgevonden. De identiteitskaart, woonstkaart en werkbadges van uw oom B., de foto's van uw oom en u met J. A. S. en de documenten i.v.m. uw werkzaamheden als lijfwacht, kunnen de twijfels die rezen bij uw beweerde werkzaamheden en de hieraan gelieerde problemen niet wegnemen.” In tegenstelling tot hetgeen verzoeker voorhoudt, wordt wel degelijk en op afdoende wijze standpunt ingenomen omtrent de neergelegde foto's en documenten. Zoals hoger uiteengezet, verwijst hij op pertinente wijze naar de eerdere verzoeken in het kader waarvan verzoekers “eigen werkzaamheden voor J. en de hieraan gelieerde problemen ongeloofwaardig bevonden.” werden.

Verzoeker hekelt de vaststelling van de commissaris-generaal dat deze stavingstukken pas bij het vijfde verzoek worden voorgelegd. Hij tracht deze pertinente vaststelling in zijn verzoekschrift te vergoelijken door te stellen dat een belangrijk deel van de documenten van recente oorsprong zijn, dat kan worden vastgesteld dat zijn oom pas sinds 10 januari 2020 woonachtig is in Turkije hetgeen naar verzoekers mening niet in overweging werd genomen in de bestreden beslissing, dat hij niet kan beschikken over de originele Turkse verblijfsvergunningen van zijn familie en het huurcontract aangezien zijn familie deze documenten nodig heeft in Turkije en hij de documenten pas zeer recent, op 4 juli 2020, heeft kunnen verkrijgen door bemiddeling via zijn oom. Verzoeker gaat hiermee voorbij aan het motiefonderdeel waarin de commissaris-generaal aangeeft: "Naar eigen zeggen had u dit niet eerder gedaan omdat u dacht dat dit niet nodig zou zijn. Dit is uiteraard geen afdoende uitleg." Hoe dan ook slaagt verzoeker er niet in het late neerleggen van de documenten in een ander daglicht te stellen. De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar hij stelt: "Er kan immers worden verwacht dat alle mogelijke stukken zo snel mogelijk worden voorgelegd. Dat u na zo'n lange tijd nog met nieuwe documenten op de proppen komt, zonder voordien ooit van het bestaan van deze documenten melding te maken, relativeert de bewijswaarde van deze documenten ten zeerste." en benadrukt dat op iemand die internationale bescherming vraagt, de verplichting rust om vanaf de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van waarheidsgetrouwe informatie over het verzoek, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij van meet af aan correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt. Verzoeker lijkt hieraan voorbij te gaan, minstens slaagt hij er niet in een ander licht te laten schijnen op de gedane vaststellingen.

De commissaris-generaal motiveert verder: "Daarenboven gaat het louter om kopieën, waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan. Bovendien moet worden vastgesteld dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Iraakse documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas." De commissaris-generaal stelt aldus vast dat in het land van verzoekers herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Hij verwijst hierbij naar informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd. Verzoeker kan dit dan ook bezwaarlijk minimaliseren tot een algemene opmerking. Daarnaast gaat verzoeker voorbij aan de pertinente overweging dat het louter om kopieën gaat, waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan, minstens slaagt verzoeker er niet in dit motief te ontcrachten. Omwille van de relatieve bewijswaarde ervan, volstaan deze documenten op zich niet om de teloorgegangene geloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas te herstellen, zoals de commissaris-generaal terecht vaststelt.

Uit de bestreden beslissing blijkt dan ook dat op voldoende wijze wordt gemotiveerd om welke redenen de bijgebrachte elementen, argumenten en documenten niet worden aanvaard. Het niet aanvaarden van elementen impliceert geen gebrek aan onderzoek en tevens werden de redenen die leidden tot dit besluit afdoende uiteengezet. Verzoekers verweer is niet van dien aard om de voorgaande beoordeling in een ander daglicht te plaatsen. Hij voert een algemeen herhalend betoog en geeft in wezen slechts aan een andere mening te zijn toegedaan waarbij hij zowel de reeds vaststaande beoordelingen als de concrete vaststellingen in de bestreden beslissing uit het oog verliest, hetgeen niet volstaat om de pertinente motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten.

Waar verzoeker een betoog voert omtrent de oproeping voor een persoonlijk onderhoud over de inhoud van zijn verzoek om internationale bescherming, stelt de Raad in casu vast dat de Dienst Vreemdelingenzaken van verzoeker een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoeker in de gelegenheid gesteld werd om nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (verklaring volgend verzoek). Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de bestreden beslissingen heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. In het geval van een volgend verzoek

om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker voegt een voorwaarde toe aan de wet waar hij meent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in zijn beslissing dient te motiveren waarom toepassing wordt gemaakt van voormelde bepaling. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidige verzoek werd aan verzoeker verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoeker blijft ook thans in gebreke aan te tonen welke elementen hij niet heeft kunnen voorleggen die de besteden beslissing in een ander daglicht stellen.

De Raad besluit dat in weerwil van wat verzoeker lijkt voor te houden, er in casu door de commissaris-generaal wel degelijk en afdoende rekening werd gehouden met de door hem aangevoerde elementen en neergelegde documenten, en een voldoende geïndividualiseerd onderzoek werd gevoerd. Verzoeker slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in dit verband concreet wordt vastgesteld, laat staan dat hij het tegendeel aantoonde. De overige motieven laat verzoeker ongemoeid zodat deze staande blijven.

4.2. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing met verwijzing naar de geconsulteerde bronnen waaruit blijkt dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker laat ook na het bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad en het Commissariaat-generaal beschikt evenmin over elementen die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, aldus de bestreden beslissing. Verzoeker voert slechts een algemeen betoog en slaagt er niet in concrete elementen bij te brengen die aantonen dat de in de bestreden beslissing aangebrachte informatie onjuist of achterhaald is en dat er zich een andere conclusie opdringt.

4.3. In de mate dat verzoeker artikel 3 van het EVRM geschonden acht, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maakt dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op voormelde beschikking, benadrukt de verzoekende partij dat de nodige bewijswaarde moet toegekend worden aan de nieuwe stukken die zij pas nu kon voorleggen. Zij wijst erop dat haar moeder en broer vermoord zijn en dat de nieuwe documenten die zij neerlegt haar relaas en vrees staven. De verzoekende partij stelt tot slot dat haar zus en ooms ook gevlucht zijn naar Turkije.

Zoals aangegeven wordt in voormelde beschikking, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) erop dat de verzoekende partij in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming onder meer verklaarde: *“Op 18 mei 2014 zouden verzoekers moeder en broer omgekomen zijn bij een aanval op hun huis door A. a. A. H. Verzoeker zou op dat ogenblik op het werk zijn geweest, zijn zus op school. Een maand voor de moord op verzoekers moeder en broer zou verzoeker een dreigetelefoon hebben gekregen van A. waarin van hem werd geëist dat hij zou stoppen met zijn werk als bewaker, een eis waaraan hij geen gehoor had gegeven. (...) Ter staving van zijn verzoek legde hij volgende originele documenten neer: de overlijdensakte van zijn moeder en zijn broer, zijn rijbewijs, zijn kieskaart, een legerkaart, een kaart van lijfwacht, een brief opgesteld door zijn werkgever, zijn nationaliteitsbewijs en zijn identiteitskaart. Verzoeker legde ook volgende kopieën voor: de woonstkaart van zijn moeder, een aanstellingsbrief, de identiteitskaart en het nationaliteitsbewijs van zijn zus en een voedselrantsoenkaart.”* en benadrukt: *“Op 28 april 2017 neemt het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat verzoekers beweerde problemen met de militie A. a. A. H. ongeloofwaardig werden geacht. Op 5 juli 2018 weigerde de Raad verzoeker bij arrest met nummer 206 582 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.”* (eigen onderlijning).

Zoals eveneens aangegeven in voormelde beschikking, beklemtoont de Raad dat er geen beroepsmogelijkheden tegen de eerdere beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het kader van de vorige verzoeken van de verzoekende partij meer openstaan en dat zij onderhavig beroep ook niet kan aanwenden als een vorm van beroep tegen deze beslissingen die definitief geworden zijn. De Raad herhaalt tevens dat het aanhalen van louter bijkomende verklaringen die volledig in het verlengde liggen hiervan, zoals de verzoekende partij doet, hier niets aan wijzigt en niet van dien aard zijn dat zij afbreuk doen aan de gedane vaststellingen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen mag redelijkerwijze bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van de verzoekende partij spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

De Raad herneemt vervolgens volgende gronden van voormelde beschikking:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal in tegenstelling tot hetgeen verzoeker tracht voor te houden wel degelijk een onderzoek gevoerd heeft naar de door verzoeker bijgebrachte elementen en documenten, en op gedetailleerde wijze heeft uiteengezet om welke redenen deze niet worden aanvaard.

De commissaris-generaal motiveert op goede gronden: "Met betrekking tot de nieuwe stukken die u aanbrengt dient te worden opgemerkt dat deze bovenstaande appreciatie niet in positieve zin kunnen ombuigen. De Turkse verblijfsvergunningen van uw familieleden en het huurcontract van uw familieleden in Turkije vormen enkel een indicatie voor het feit dat zij zich in Turkije zouden bevinden. Ze tonen echter allerm minst aan dat de door u beweerde vervolgingsfeiten werkelijk zouden hebben plaatsgevonden. De identiteitskaart, woonstkaart en werkbades van uw oom B., de foto's van uw oom en u met J. A. S. en de documenten i.v.m. uw werkzaamheden als lijfwacht, kunnen de twijfels die rezen bij uw beweerde werkzaamheden en de hieraan gelieerde problemen niet wegnemen." In tegenstelling tot hetgeen verzoeker voorhoudt, wordt wel degelijk en op afdoende wijze standpunt ingenomen omtrent de neergelegde foto's en documenten. Zoals hoger uiteengezet, verwijst hij op pertinente wijze naar de eerdere verzoeken in het kader waarvan verzoekers "eigen werkzaamheden voor J. en de hieraan gelieerde problemen ongeloofwaardig bevonden." werden.

Verzoeker hekelt de vaststelling van de commissaris-generaal dat deze stavingstukken pas bij het vijfde verzoek worden voorgelegd. Hij tracht deze pertinente vaststelling in zijn verzoekschrift te vergoelijken door te stellen dat een belangrijk deel van de documenten van recente oorsprong zijn, dat kan worden vastgesteld dat zijn oom pas sinds 10 januari 2020 woonachtig is in Turkije hetgeen naar verzoekers mening niet in overweging werd genomen in de bestreden beslissing, dat hij niet kan beschikken over de originele Turkse verblijfsvergunningen van zijn familie en het huurcontract aangezien zijn familie deze documenten nodig heeft in Turkije en hij de documenten pas zeer recent, op 4 juli 2020, heeft kunnen verkrijgen door bemiddeling via zijn oom. Verzoeker gaat hiermee voorbij aan het motiefonderdeel waarin de commissaris-generaal aangeeft: "Naar eigen zeggen had u dit niet eerder gedaan omdat u dacht dat dit niet nodig zou zijn. Dit is uiteraard geen afdoende uitleg." Hoe dan ook slaagt verzoeker er niet in het late neerleggen van de documenten in een ander daglicht te stellen. De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar hij stelt: "Er kan immers worden verwacht dat alle mogelijke stukken zo snel mogelijk worden voorgelegd. Dat u na zo'n lange tijd nog met nieuwe documenten op de proppen komt, zonder voordien ooit van het bestaan van deze documenten melding te maken, relativeert de bewijswaarde van deze documenten ten zeerste," en benadrukt dat op iemand die internationale bescherming vraagt, de verplichting rust om vanaf de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van waarheidsgetrouwe informatie over het verzoek, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij van meet af aan correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt. Verzoeker lijkt hieraan voorbij te gaan, minstens slaagt hij er niet in een ander licht te laten schijnen op de gedane vaststellingen.

De commissaris-generaal motiveert verder: "Daarenboven gaat het louter om kopieën, waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan. Bovendien moet worden vastgesteld dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Iraakse documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas." De commissaris-generaal stelt aldus vast dat in het land van verzoekers herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Hij verwijst hierbij naar informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd. Verzoeker kan dit dan ook bezwaarlijk minimaliseren tot een algemene opmerking. Daarnaast gaat verzoeker voorbij aan de pertinente overweging dat het louter om kopieën gaat, waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan, minstens slaagt verzoeker er niet in dit motief te ontkrachten. Omwille van de relatieve bewijswaarde ervan, volstaan deze documenten op zich niet om de teloorgegane geloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas te herstellen, zoals de commissaris-generaal terecht vaststelt." (eigen onderlijning)

De verzoekende partij beperkt zich in haar betoog ter terechtzitting in wezen louter tot het herhalen dat haar moeder en haar broer vermoord zijn, en een verwijzing naar de neergelegde documenten waarbij zij opnieuw stelt dat zij de stukken pas nu kon voorleggen. Deze staven naar haar mening haar relaas en vrees. Uit voormelde gronden van de beschikking blijkt echter dat op deze elementen middels de bestreden beslissing en voormelde beschikking reeds uitvoerig werd geantwoord, doch de verzoekende partij blijft in gebreke daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing geformuleerde motieven. Hieruit blijkt, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij voorhoudt, dat wel degelijk een afdoende

onderzoek werd gevoerd naar de door haar bijgebrachte elementen, doch dat deze niet werden aanvaard. Het niet aanvaarden van elementen impliceert geen gebrek aan onderzoek en tevens werden de redenen die leidden tot dit besluit afdoende uiteengezet. Door te betogen dat aan de documenten bewijswaarde dient te worden toegekend, komt de verzoekende partij niet verder dan het beweren van het tegendeel hetgeen niet volstaat om de vaststellingen in een ander daglicht te stellen. Dit is evenmin het geval betreffende het ter terechtzitting aangehaalde element dat haar zus en ooms ook gevlucht zijn naar Turkije. Zelfs indien zij zich in Turkije zouden bevinden, toont dit allerminst aan dat de door de verzoekende partij beweerde vervolgingsfeiten werkelijk zouden hebben plaatsgevonden. De verzoekende partij brengt dan ook geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS